

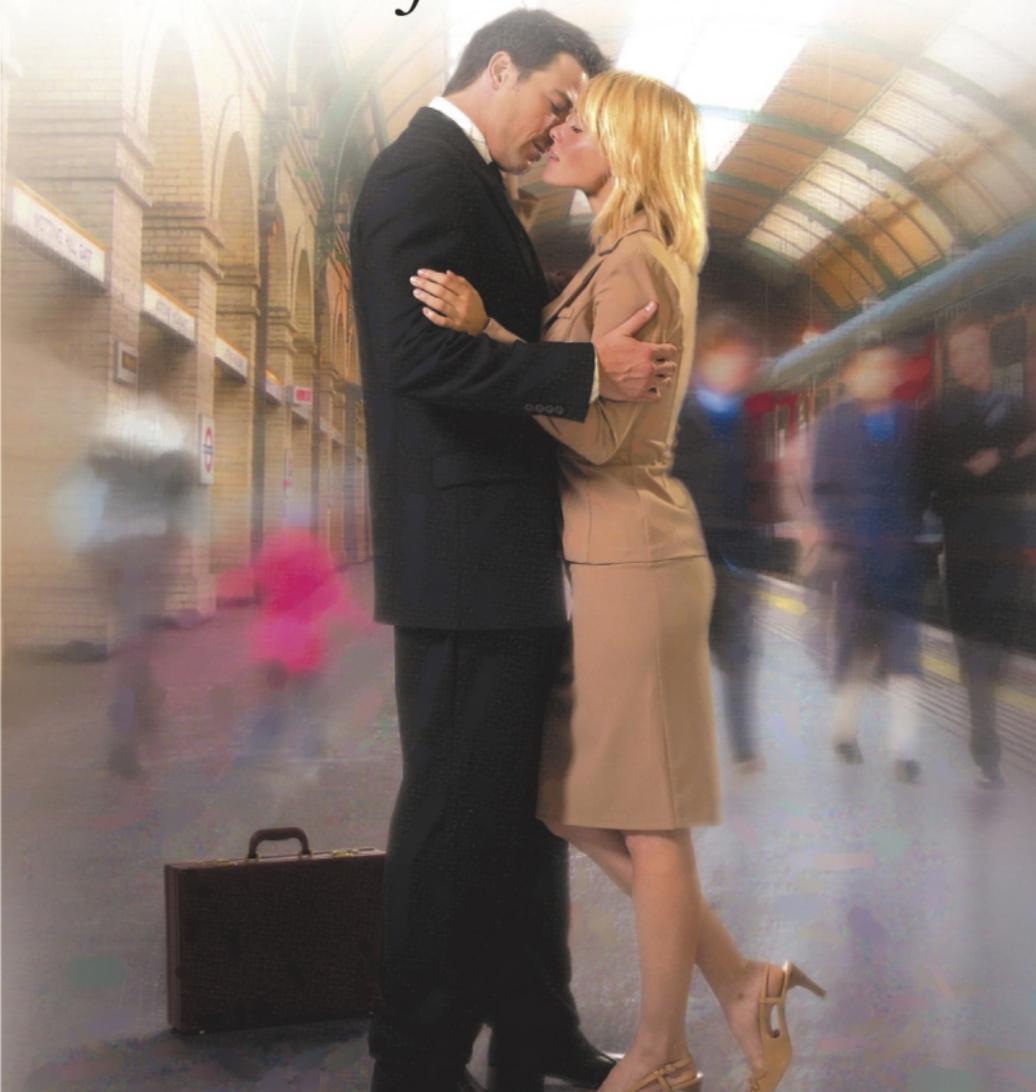
HARLEQUIN®

011
JAANUAR

Romantika

JESSICA STEELE

Ülemus ja tema sekretär

Esimene peatükk

Taryn taipas, et ta tähelepanu hajub ning ta peatas tee ääres auto. Ta istus pargitud autos, vapustatud sellest, mis äsja toimunud oli – mida Brian Mellor oli just teinud.

Ta oli viis aastat töötanud Mellori Tehnikamaailmas ning oli alates Briani isiklikuks assistendiks edutamise mehesse armunud. Brian oli eduka ning hästi toimiva firma juht. Ta oli meeldiv tööandja ning nad sobisid kokku. Mees oli pikk, blond, rõõmsameelne, lahke – ja abielus!

Tema naine Angie oli samuti kena inimene. Mitte küll välimuselt. Tegelikult oli Angie Mellor välimuselt üsna silmatorkamatu. Kuid selle, mis tal ilust puudu oli, korvas naine oma tagasihoidliku, kuid sooja ja lahke iseloomuga. Oli selge, et naine jumaldas oma meest ning et seda tegid ka nende lapsed, seitsmeaastane Ben ja kolmene Lilian.

Nende õnneliku abielu märkasid kõik, kes Angiet ja Brianit koos nägid. Just seetõttu oli Tarynil olnud üsna kerge oma armastust varjata.

Kahjuks oli ta aga umbes kuue kuu eest hakanud kahtlustama, et kõik Mellorite peres pole siiski nii täiuslik, kui paistab. Taryn polnud päriselt mõistnud, mis on valesti, või isegi seda, miks ta arvab, et midagi peaks üldse valesti olema. Lihtsalt mõni jutu sees pillatud sõna, ebasõbralik pilk, kui Angie kontoris sisenes – seda tegi ta aga igal reedel, kui linnas sisseoste tegemas käis.

Ja siis, kaks kuud tagasi ta enam ei tulnud. “Kas Angie on ikka terve?” oli Taryn mitmel reedel Briani käest küsinud.

“Ikka,” oli mees ebalevalt vastanud ning liikunud kiiresti mõne tööga seotud teema juurde.

See oli pannud Taryni muretsema. Ta uskus, et tunneb Angiet piisavalt hästi, et võiks talle mingil ettekäändel helistada, kuid see tundus korraga nuhkimisena ja ka mõttetuna, sest Brian oli ju öelnud, et naisel pole viga midagi.

Olukord polnud ilmselt paranenud, ja täna oli Taryn endalegi hämmastuseks, teistest rääkimata, töölt lahkunud!

Liikumatul autos istudes ei suutnud ta ikka veel päriselt uskuda, et oli seda tõesti teinud. Ta armastas oma tööd. Ta tegi seda hästi. Taryn armastas Brianit ning talle meeldis mehe naine, aga nüüd – kord juba lahkunud – ei saa ta enam tagasi pöörduda. Ei saanud, selles polnud küsimustki, ja ta teadis seda.

Segaduses ja hajevil, püüdis Taryn meenutada päeva algust, mis oli olnud üsna harilik. Ta oli auto parkinud ja suundunud kõrghoone poole, kus koos Mellori Tehnika-maailmaga pesitsesid veel paljude teiste edukate ettevõtete kontorid.

Ta oli olnud esimene; seda juhtus vahel. Kuna Taryni kodune elu polnud nii harmooniline, nagu ta soovinuks, põgenes ta tihti varakult tööle ja jäi koduse olukorra tõttu kontorisse ka hilise õhtuni.

Brian oli tundunud kontoris jõudes veidi hajevil olevat. Taryn polnud midagi öelnud, nad vaatasid koos läbi

mõned saabunud kirjad ja siis naases ta tagasi oma töölaua taha.

Naine oli ülemust siiski silmas pidanud. Iga kord, kui nad kokku said või rääkisid, märkas Taryn, et meest, kes kogu nende tutvuse aja oli olnud rõõmsameelne, vaevab mingi suur mure.

Alles kell neli pärastlõunal, kui Taryn oli mingi asja pärast ülemuse kabinetti sisenenud, ei suutnud ta mehe õnnetut nägu nähes küsimata jätta: “Mis on, Brian?”

“Ei midagi,” alustas mees. Kuid siis upitas ta ennast vaevaliselt jalule. “Mulle aitab,” ütles ta lämbuval häälel. “Ma ei suuda seda enam taluda!”

“Bryan, kullake!” Enne kui arugi sai, sosistas ta õrnuse, mida oli varem sadu kordi kujutlenud ütlevat, kuid mitte kunagi seda teinud.

“Oh, Taryn,” karjatas mees õnnetult, ja enne kui naine mõistis, mis mehel plaanis on – just nagu oleks ühe lahke sõna kuulmine selle valla päästnud – haaras Brian ta oma käte vahele.

Taryn oli juhtuvast sedavõrd šokis, et ei suutnud ennast liigutada ja ta seisis paigal nagu kuju. Võib-olla, mõtles Taryn nüüd, püüdis ta instinktiivselt mehe lähedust säilitada. Brian sai naise liikumatusest ilmselt julgust juurde ning järgmisel hetkel ta suudles teda.

Esimese hooga jäi naine veel paigale, mõeldes kuskil ajusopis sellele, et mees on stressis ja vajab lohutust. Kuid hetke pärast, kui kallistus tugevnes ning suudlus muutus nõudlikumaks, mõistis Taryn, et lohutus pole ainus, mida Brian temalt tahab.

Šokis, segaduses ja natuke ka raevus – kuigi mingi hääleke sisemuses käskis tal anduda armastatud mehele – meenusid Tarynile Angie ja lapsed ning ta lükkas, kuni veel suutis, ennast Brianist eemale.

Taryn ei jäänud ootama, mida mees edasi teeb – vabandab või püüab teda uuesti suudelda – vaid mõistis paanikas olles ainult sellele, võib-olla ka kartes, et ta allub oma instinktidele ja annab järele, et ei või lasta Brianil ennast uuesti suudelda. Ta tormas oma laua juurde, haaras koti ning mantli ja kadus veel enne, kui Brian ennast koguda jõudis.

Liftiuksed olid sulgumas, kuid ta jõudis neist läbi lip-sata, Taryn oleks võinud ka treppidest alla joosta. Lifti tormanud, tundis naine pisaraid silmis kipitamas, ta ei märganudki, et pole üksi. Tegelikult nägi ta teist inimest alles siis, kui lift laskuma hakkas. Taryn kahtles, kas ta oleks üldse teda märganud, kui mees poleks rääkima hakanud.

“Te paistate endast väljas olevat?” segas mehehääli Taryni mõttevoogu.

Naine pööras oma sinised tagasihoitud pisaratest tulvil silmad pika kolmekümnendates aastates mehe poole, kes oli teda kõnetanud. Mehel olid tumedad juuksed, hallid silmad ja ülikonna järgi otsustades palju raha.

“Mida?” küsis Taryn ärritunult. Ta langetas pilgu ning märkas kaaslast hinnalisena näivat portfelli. Nähtavasti oli mees külastanud hoonet mõne ärikohtumise asjus. Võib-olla oli tal siin lausa kontor? Taryn polnud meest varem kohanud ning tõrjus ta oma mõtetest välja.

“Kas ma saan teid kuidagi aidata?” ei jätnud mees teda rahule.

Anna mulle jõudu! “Kahtlen selles sügavalt,” nähvas Taryn vastuseks ja oli õnnelik, et lift lõpuks peatus ning ta sai soovimatu vestluse eest põgeneda.

Taryn sööstis välja ning istus autosse, et koju sõita, kui taipas, et ei tahagi sinna minna. Tema pensionil teadlasest isa on liiga omas maailmas, et küsida, miks Taryn nii varakult kodus on, aga kasuemat, kes oli just jäänud ilma järjekordsest majapidajast, pole valmis mitte ainult terve hulk kodutöid ja etteheiteid, vaid ka küsimusi. Vahel – tegelikult päris tihti – käis kasuema talle närvidele.

Taryn mõistis, et on ilmselt juba üsna tükk aega pargitud autos istunud ja muremõtteid mõlgutanud. Tasapisi hakkas ta aga rahunema ja saama üle šokist, mida Brian Mellori kirglik suudlus tekitanud oli.

Ta oli ikka veel üsna häiritud ning ta hakkas meenutama oma põgenemist mehe embusest. Võib-olla oli juhtunu ootamatus olnud põhjus, miks ta endast nii välja oli läinud. Oleks ta pidanud kuidagi teisiti reageerima? Oleks ta *saanud* kuidagi teisiti reageerida? Võib-olla.

Kui aga sellele mõelda – ainult sellele ta pärast juhtunut mõelnud oligi – mida muud oleks ta saanud teha, kui sealt kaduda? Kui ta poleks Brianisse armunud, oleks ta võinud mehe eemale lükata ning pärast paari kurja sõna juhtunu unustada. Kuid Taryn armastas teda ning valus oli tunnistada, et oleks suudlusele peaaegu vastanud. Naine teadis, et poleks suutnud selle teadmiselega elada. Kuidas oleks võimalik olnud Angie Mellorile otsa vaadata.

Sest ükskõik, mis nende vahel ka juhtunud oli, olid Brian ja Angie veel abielus ning Taryn oli ikka veel mehesse armunud.

Teadmine, et ta oli teinud seda ainsat asja, mida ta teha sai, ei muutnud Taryni enesetunnet kuigi palju paremaks. Naine teadvustas endale, et ei saa enam kuigi kaua autos istuda, kuid ta ei tahtnud ka koju minna.

Ilmselt võiks ta minna kuhugi teed jooma. Ainult ta ei tahtnud teed. Ta ei teadnudki, mida tahtis. Miks ometi oli Brian kõik ära rikkunud? Kuigi see polnud midagi erilist, oli ta oma tööd ikkagi armastanud.

Sõna “töö” tuletas Tarynile meelde tema tädi ajutiste tööde agentuuri. Taryn sai isa õe Hilaryga väga hästi läbi ning naisel oli paari tänava kaugusel agentuur Ajutised Tööd.

Hetke ajal võttis Taryn mobiili. “Kas sul on kiire?” küsis ta. Hilary oli pärinud sama töönarkomaani geeni, mis ühendas kogu Websteri suguvõsa. Taryn ise oli selles suhtes oma isasse läinud.

Hilary Kiteley elas üksi sellest ajast saadik, kui ta abi-kaasa umbes kolmekümmend aastat tagasi suri. Ta oli olnud piisavalt kindlustatud, et mitte töötada, kuid oma päevade sisustamiseks oli ta hakanud ärandusega tegelema ning juhtis nüüd enda asutatud lugupeetud firmat.

“Sa ei olegi oma kontoris?” küsis Hilary.

“Kas ma võin sinu juurde tulla?”

“Taryn, sa tead, et mu uks on sinu jaoks alati avatud.”

Poole tunni pärast istus Taryn juba tädi kontoris ning seletas talle, et oli just lahkunud töölt, mida ta alati oli nautinud.